

דרך הרי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

נשא | גיליון 82 | ט' סיוון התשפ"ד

סעודה ראשונה

הפתח שנתן הקב"ה לכל אדם לשוב בתשובה באחיזת כסא הכבוד

הגמרא מספרת (שבת פח:): מתי שמשה רבנו עלה לשמיים להוריד את התורה, עמדו המלאכים ושאלו את הקב"ה למה הקב"ה רוצה לתת את התורה למשה, תנה הודך על השמיים שיתן להם את התורה בשמיים. אמר הקב"ה למשה רבנו שיענה למלאכים תשובה. אמר משה רבנו לקב"ה מתיירא אני שמא ישרפוני בהבל שבפיהם, אמר לו אחוז בכסא כבודי וחזור להן תשובה.

אחז משה רבנו בכסא הכבוד ואמר למלאכי השרת כתוב בתורה לא תרצח לא תנאף לא תגנוב, וכי יש ביניכם קנאה? יש ביניכם יצר הרע? אז מה תעשו בתורה הקדושה, אין לכם מה לעשות עם התורה אז תתנו לי את התורה. מיד הודו מלאכי השרת למשה רבנו ונתנו לו מתנות וגם מלאך המוות נתן למשה רבנו מתנה. נבוא ונשאל למה היה צריך משה רבנו לאחוז בכסא הכבוד כדי לענות למלאכים תשובה?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, מלאכי השרת טענו אם הקב"ה נותן להם את התורה ועם ישראל אח"כ יחטאו ויקלקלו, הם יהרסו את התורה. אנשים חושבים אדם עשה תשובה זה דבר מובן, אדם שחטא גנב או שיקר, פגע או עשה רע לאנשים ועשה תשובה אז הכל בסדר, כמו שמשכנעים אנשים היום לעשות תשובה, כל מקום שהאדם הולך בחוץ צועקים לחזור בתשובה, זה כבר נהיה דבר שדשים בו כאילו עושים טובה שחוזרים בתשובה. חזרה בתשובה זה לא דבר פשוט, זה לא שעשו לנו טובה לחזור בתשובה אלא הקב"ה ברא את התשובה עוד לפני העולם. תשובה זה דבר שלא מובן, אדם שעבר על החוק במדינה אין דבר כזה לסלוח על החוק, אדם שנסע באור אדום והשוטר מוותר לו, השוטר עבר על החוק כי אין לו זכות לוותר. אם המפקד שלו יעמוד ויראה אותו שהוא מוותר לאותו נהג, הוא יעניש את השוטר, אבל התשובה לא כך.

המלאכים באו לקב"ה ואמרו לו, ריבוננו של עולם אתה נותן לבני ישראל את התורה הם מחר יחטאו ויקלקלו את הכל, זה מסוכן לתת להם את התורה. כמו שנותנים לאדם לא אחראי מכנית הוא ילך ויעשה איתה תאונה, או נותנים לאדם לא אחראי רובה הוא ילך ויהרוג אנשים, אי אפשר לתת לאדם לא אחראי משהו, זו הייתה הטענה של המלאכים. אז הקב"ה אמר למשה רבנו אחוז בכסא הכבוד, תסמן למלאכים שיש תשובה והקב"ה חותר חתירות מתחת כסא הכבוד ומקבל את התשובה.

וכך עושה משה רבנו ומראה למלאכים שהוא מחזיק בכסא הכבוד, מחזיק בזה שיש לקב"ה חתירה מתחת כסא הכבוד לקבל את התשובה. אז אם

הטענה שלכם שאי אפשר לתת את התורה כי עם ישראל יחטאו ויקלקלו את התורה, אז יש את התשובה, מחזיקים בכסא הכבוד שמסמל על תשובה.

הזרמנות הר בעמיות
להנצחת שמות במהדורה
החדשה והמהודרת של ספרי
לימוד הזוהר היומי

ניתן להנציח שמות
להצלחה, ישועה ופרנסה
או להנציח את שמות
הנפטרים לעילוי נשמתם
ולזכות בשותפות של
עשרות אלפי סימני
הזוהר הקדוש

להנצחת הזוהר היומי
או הנצחת חודש לימוד מלא
במהדורת הזוהר היומי שתחולק בעשרות אלפי עותקים

התקשרו למוקד הזוהר בטלפון *9260

נפש הרי"ף

הקב"ה נותן לאדם בחיים כמה הזדמנויות גדולות, לכל אדם בחיים יש כמה הזדמנויות גדולות ומי שיוזע לתפוס את ההזדמנויות הגדולות בזמן הגדול והגבוה ויוזע לשמור אותן, הוא יכול להשיג ולעלות ולהתעלות לדברים גבוהים ביותר. מתי שרואים אנשים שהצליחו ברוחניות, בגשמיות, צריך לדעת שאת ההזדמנות הנכונה שהייתה להם בחיים, הם תפסו אותה. כמו שהגמרא אומרת (פסחים סח:): רבי יוסי היה אומר אי לא האי יומא דקא גרים כמה יוסף איכא בשוקא, אם לא היה היום הזה שהייתה לי את ההזדמנות מהשמיים, מהקב"ה וידעת לתפוס את הברכה ואת הטוב שהשם נתן לי, כמה יוסף יש בשוק, כמה אנשים כמוני שהם רגילים ופשוטים יש ברחוב, יש בשוק. רבי יוסף מעיד על עצמו שהוא ידע לתפוס את היום המיוחד, את ההזדמנות הגדולה שהייתה לו - לתפוס אותה.

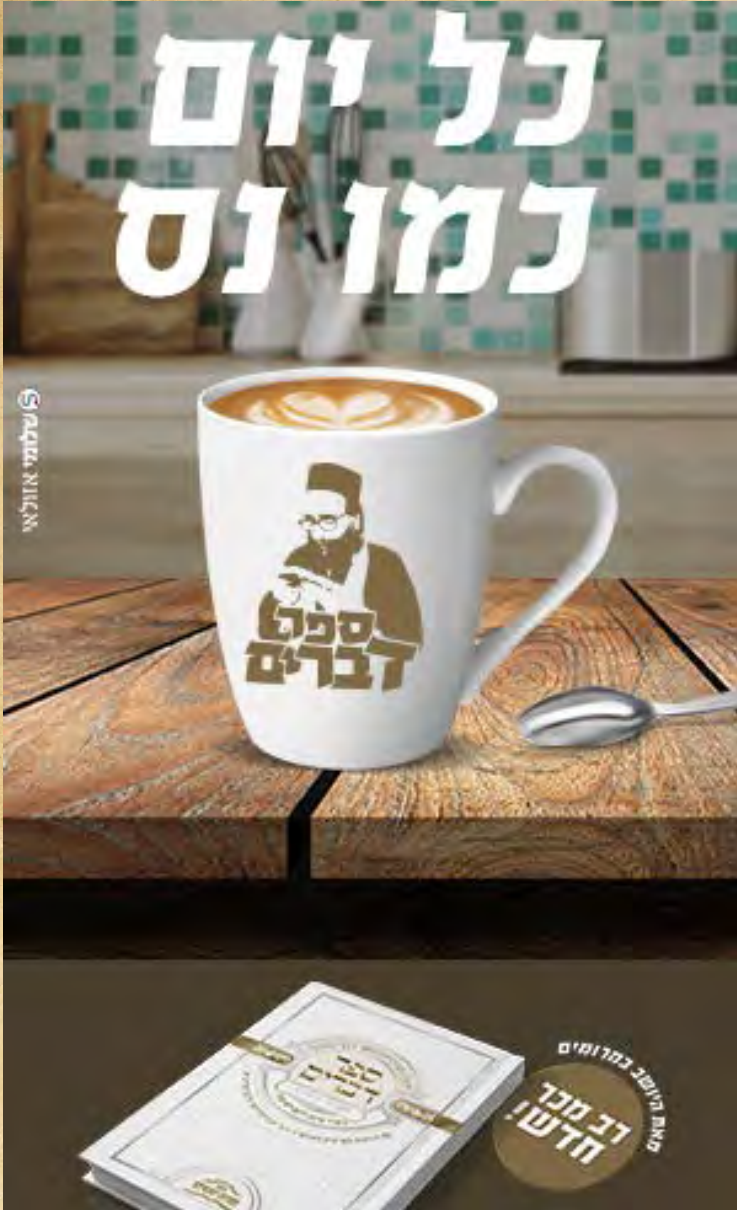

סרקו את הברקוד החדש
והצטרפו לקבוצה של כבוד
האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף
פינטו שליט"א

גר שבא להתגייר - חלק מהגויים כן רצו את התורה

התגיירו מהר, נשאל איזו חובה יש להם להתגייר הרי הם גויים? אלא אותם גרים היו צריכים לבוא ולהתגייר איך שהיה להם הרהור תשובה, כי זה בנפש שלהם והם מחוייבים לזה ורק צריכים לעשות את זה. ואם הם לא רצו והתגיירו, עשו דבר לא טוב ולכן יענשו על זה.

מובא במדרש (ספרי דברים, שמג) מתי שהקב"ה רצה לתת את התורה בא לכל אומות העולם והציע להם לקבל את התורה, בא לבני עשו שאלו אותו מה כתוב בה, אמר להם הקב"ה "לא תרצח" אמרו לקב"ה לא, הטבע שלנו לרצוח. בא לבני ישמעאל שאלו את הקב"ה מה אמר להם "לא תגנוב", אמרו לו לא, הטבע שלנו לגנוב. הקב"ה עבר אומה אומה וכל אומה דחתה ולא רצתה את התורה כי יש שם משהו שלא מתאים להם. עד שבא הקב"ה לבני ישראל ואמרו לו כן אנחנו נקבל את התורה.

שואלים רבותינו הקדושים שאלה חזקה ביותר, הקב"ה בא לישמעאלים ואמר להם שיקחו את התורה, הישמעאלים אמרו לקב"ה שהם לא רוצים. נשאלת השאלה האם כל הישמעאלים אמרו שהם לא רוצים את התורה או שהיו חלק מהם שכן רצו את התורה? הקב"ה הלך לבני עשו ואמר להם שיקחו את התורה, האם כל בני עשו אמרו לא או שהיו חלק מהישמעאלים שרצו ואמרו כן? כשהקב"ה בא לעם ישראל ואמר להם שיקחו את התורה, האם כל עם ישראל אמר כן או שהיה בעם ישראל חלק שאמרו לא?

עונים רבותינו הקדושים שחלק מבני ישמעאל אמרו כן, אבל הרוב אמרו לא ואז הקב"ה דחה את זה, רוב בני עשו אמרו לא ואז הקב"ה דחה אותם. כשבא הקב"ה לבני ישראל רובם אמרו כן, אבל גם בתוך עם ישראל היו אנשים שאמרו לא. אומרים רבותינו הקדושים כל אותם בני ישמעאל שבלב שלהם אמרו כן ולא קיבלו את התורה בגלל הרוב שאמרו לא, הם בסוף מתגיירים אלה שבעם ישראל לא רצו הם האפיקורסים בעם ישראל.

לכן שואל רבנו החיד"א (פתח עינים, יבמות מז:): על הגמרא (יבמות מז:). תנו רבנן גר שבא להתגייר בזמן הזה למה כתוב גר שבא להתגייר, הרי היה צריך לומר גוי שבא להתגייר, אלא עונה רבנו החיד"א שהוא גר כבר מהר סיני, הנשמות של כל הגרים היו בהר סיני.

אם כך שואלים רבותינו הקדושים מאיפה היה לאותם גרים נשמה קדושה וכוח להתקדש ולהתקרב לקב"ה? ועונים "וַיִּתְּאֶמֶר מִי מִלֵּל לְאַבְרָהָם הַיְיִנִּיקָה בָּנִים שָׂרָה" (בראשית כא, ז) מתי ששרה אמנו ילדה את יצחק, כל האנשים היו מרננים ואומרים על שרה שהיא זקנה בת תשעים איך היא ילדה, יצחק בטח ילד שאספו אותו מהרחוב והיא אומרת שהוא הבן שלה. עמדה שרה והיניקה את כל הבנים של אותם שרים ומלכים. אומר רבנו האר"י הקדוש כל תינוק שילד חלב משרה סופו היה להתגייר, החלב הטהור של שרה השפיע לו נשמה יהודית שבסוף הוא יתגייר.

ועל פי אפשר להבין את מה שאומרת הגמרא (יבמות, מח:): תניא רבי חנניא בנו של רבן גמליאל אומר מפני מה גרים בזמן הזה מעוניין ויסורין באין עליהם? אחרים אומרים מפני ששהו עצמם להיכנס תחת כנפי השכינה בגלל שלא

שאלה:

כבוד הרב ב"ה אני מאד מתחזקת ומחזקת אנשים בזיכוי הרבים עם הטלפון וגם בפרט מחזקת ספר דברים עם סרטונים ושיעורים. יש איזה רב שנשבע שמי שיש לו מכשירי טלפון אפילו בלי אינטרנט, לא יזכה לגאולה ח"ו. רצינו לשאול, מה אני יכולה לעשות? אני מפחדת מהדברים האלה.

תשובה:

בע"ה אם השם יזכה אותי להיגאל, כל מי שעם הטלפון עושה בו מצוות ומעשים טובים, אז אני אקח אותו איתי.

"יְבָרְכֶךָ ה' וַיְשַׁמְרֶךָ"

על ידי שהאדם קושר כל דבר לקב"ה הוא שומר על המעלה והברכה שקיבל

התורה מסכימה למחוק את השם ולוותר על כבוד שמו יתברך, כל שכן שיש לאדם עצמו לעשות כן.

ומובא במדרש בפרשתנו (במד"ר ט, כ) מעשה ברבי מאיר שהיה דורש בליל שבת בבית הכנסת, והייתה שם אשה אחת ששמעה את דרשתו. כאשר חזרה לביתה מצאה את הנר כבוי, אמר לה בעלה היכן היית עד עכשיו? אמרה לו שומעת הייתי את רבי מאיר דורש, והיה אותו האיש לצד, אמר לה אין את נכנסת לביתי עד שתלכי ותוריקי בפניו של רבי מאיר. יצאה לה מבית, נגלה אליה זכור לטוב לרבי מאיר, אמר לו הווי בגללך יצאה אשה מביתה, וסיפר לו את פרטי המעשה. מה עשה רבי מאיר, הלך וישב בבית המדרש הגדול, באה אשה לבית המדרש כדי להתפלל, כאשר ראה אותה עשה עצמו כמפוקה, אמר לה האם את יודעת ללחוש לעין?

מובא במדרש (במד"ר יא, ה) עם הברכה שמירה. מלך בשר ודם יש לו עבד בסוּרְיָא והוא יושב ברומי, נשלח המלך בשבילו, עלה וצא אצלו, נתן לו מאה ליטרין של זהב. טענו וצא לדרכך נפלו עליו ליסטים ונטלו כל מה שנמתן לו וכל מה שהיה אצלו, נשמה יכול הוא לשמרו מן הליסטים. לפיכך יברכך ה' בעשר, וישמרך מן הליסטים. דבר אחר יברכך ה' בממון, יברכך בעשר וישמרך שפת עשה ממנו מצוות ע"כ.

הנה אפשר לבאר ולומר על המדרש הזה יסוד גדול, שהקב"ה נותן לאדם שפע זו ברכה אחת, אבל שהשפע הזה ישאר אצל האדם זו ברכה שניה. וכך אומר דוד המלך "מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו" (תהלים כד, ג), "מי יעלה בהר ה'" המעלה של האדם לעלות בהר ה' לעלות לדרגות גבוהות, "ומי יקום במקום קדשו" מי ידע לשמור על המעלה הגבוהה שהקב"ה נתן לו.

וכך גם בברכה פה, "יְבָרְכֶךָ ה'" הקב"ה יברך אותך שתהיה לך שפע בפרנסה, שתהיה לך עליה גדולה ברוחניות, "וַיְשַׁמְרֶךָ" שהקב"ה ישמור אותך שהמעלות שזכית והמעלות שהנעת, תדע לשמור עליהם במעמד ובמקום הגבוה ביותר.

דברים אלו הם לא רק בענייני ממון, אלא גם בענייני שמיים. גם בענייני שמיים כאשר האדם זוכה לסיעתא דשמייתא גדולה והאדם זוכה להצלחה ברוחניות, המעלה הגדולה שלא תיכנס בתוכו גאווה או מידות רעות. הרבה אנשים השיגו מעלות רוחניות גבוהות, אבל אחרי כן הגאווה שנכנסה בתוכם, והמחשבה שהם הגיעו לדרגות גבוהות, החריבה את כל המעלות הגבוהות שהגיעו אליהן.

ההצעה היעוצה להינצל ולא ליפול בגאווה אחרי עלייה שאדם עלה ברוחניות, היא שכל מעלה שאדם זוכה לה רוחנית, יקשור אותה להקב"ה, כמו שמובא בחז"ל על המדרש (ויק"ר כז, ב) "מי הקדימני ואשלם" (איוב מא, ג) מי עשה מזוזה עד שלא נתתי לו בית, כלומר אדם שרוצה לזכות לבית יקדים לפני כן מזוזה.

אדם שרוצה לזכות למעלה גדולה, יקשור את המעלה הגדולה שהוא זוכה ועומד לזכות בה להקב"ה, כך גם כאשר האדם ישיג מעלה ברוחניות מעלה בכל דבר קדוש, יקשור אותה להקב"ה. לכן "יְבָרְכֶךָ ה' וַיְשַׁמְרֶךָ" הקב"ה יברך את האדם וישמור אותו שהמעלה והסיעתא דשמייתא הגדולה תישאר אצלו על ידי שיקשור את המעלה ואת הדבר הגבוה שהשיג להקב"ה.

"יֵשָׁא ה' פְּנֵיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׁם לְךָ שְׁלוֹם. וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָנִי אֲבָרְכֶם"
כאשר יש שלום בעם ישראל שמו של הקב"ה קיים לעולם

נראה, דהנה בפרשת סוטה אנו למדים גודל מעלת השלום, כמו שאומרת הגמרא (שבת קטז). שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים הללו, כדי לעשות שלום בין איש לאשתו. מזה יש לאדם ללמוד איך צריך להיות אוהב שלום ורודף שלום, ולוותר מכבודו ולהעביר על מידותיו עבור השלום, הלא אם

מתוך אימה אמרה לו האשה לא, אמר לה רקקי לי שבעה פעמים לפני ויטב לי, עשתה כן. אמר לה, לכי אמרי לבעלך אתה אמרת לי שאירוק פעם אחת ואני רקקתי שבעה פעמים. אמרו לו תלמידיו, רבי כך מבזים תלמוד תורה, אילו היית אומר לנו היינו מביאים אותו ומלקים אותו על הספסל, ומחזירים לו את אשתו. אמר להם לא יהיה כבוד מאיר גדול מכבוד קונו, ומה אם שם הקודש שנכתב בקדושה אמר הכתוב שימחה על המים להטיל שלום בין איש לאשתו, כבוד מאיר לא כל שכן ע"ש.

ואם את כבוד התורה של רבי מאיר מוטב לבזות כדי לעשות שלום, יתבונן נא האדם בעצמו כמה הוא צריך לוותר בביתו על כבודו, ובלבד שישגי המטרה להשכין שם שלום. לכן יובן, כאשר הכהנים מברכים את עם ישראל בשלום, אז לא יצטרכו למחות את שמו כדי לעשות שלום, אלא "וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָנִי אֲבָרְכֶם" שיהיה שמו קיים לעולם. וזוהי עומק הברכה "יֵשָׁא ה' פְּנֵיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׁם לְךָ שְׁלוֹם" שהשלום ישאר שלום אמיתי ונצחי לכל עת בעם ישראל.

מחפשים ישועות בחיים? בואו זכנו את הרבים!

054-5328588

Necad

להזמנת הקונטרסים על פרשיות השבוע:
*8260 | 052-5106510

אדם צריך לשים לב מה כותבים בכתובה, הרבה פעמים אנשים אין להם ילדים, אין להם פרנסה, אין להם שלום בית, כי הכתובה לא כתובה נכון. אם הכתובה לא כתובה נכון זה משפיע השפעה רעה והשפעה לא טובה על האדם. אדם צריך להקפיד שהכתובה שלו כתובה כמו שצריך, השם שלו ושמה של אשתו צריך להיות כתוב כמו שצריך והשם צריך להיות מלא. אם לאדם יש שני שמות, חייב לכתוב את שני השמות וגם את השם של האשה לכתוב בשלימות, כי אם בכתובה השם כתוב לא טוב אז בבית אין ברכה, אין פרנסה אין כך. לכן צריך לדעת, איך שקראו לאדם בברית זה השם שלו. גם שם שתפסו בו רבים וקוראים לו הרבים בשם הזה, להחזיק את השם הזה חזק שזה השם. נגיד לאדם יש שני שמות, ישתדל פעם בחודש לעלות לתורה שיברכו אותו ויזכירו שני השמות, ברגע שמזכירים את השם השני אז מחזקים את השם, נותנים לזה כוח, כי השם של האדם נותן מהות וכוח, לכל המהות של האדם, זה נותן לאדם כוח. להקפיד בדבר הזה הקפדה גדולה.

אדם שהטבע והנס הם אחד מותר לו להנות מהם

בביתו של רבי חנינא בן דוסא, היה הכל אחד ולכן היה מותר להם לברך בורא מאורי האש על הנרות כי השמן והחומץ הם אותו דבר. גם כך אצל בני ישראל "ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה" (שמות יד, כב) מי שהולך בים והוא מרגיש שהולך ביבשה וזה אותו דבר, מותר לו להנות. אבל אדם שאומר זה הנס זה משהו אחר ולא כמו טבע אסור לו להנות.

וזה יסוד גדול, בן אדם שהאמונה שלו חזקה בהשם, שם את העוגן של המצפון שלו בלב עם אמונה חזקה וגדולה בקב"ה ולא משנה אצלו אם זה טוב או רע, נס או טבע, הוא יודע שהכל בא מהקב"ה, בין אם עכשיו טוב לו זה מהשם אז טוב לו ובין אם עכשיו רע לו, זה מהשם כי זה טוב לו. מתי שהאדם מסתכל כך על הדברים אז מותר לו גם להנות מהדברים כי הנס והטבע הם אחד. וכך היה לכל הצדיקים בכל הדורות, לבני ישראל בארץ מצרים, למרדכי ואסתר, כל מי שנעשה לו נס ונהנה ממנו כי הטבע והנס היה בשבילם אחד. מתי שהיה טבע ראו אותו כנס ומתי שהיה נס ראו את זה כטבע. מתי שהאדם מחלק בין הטבע לנס, הוא לא יכול להנות ממה שהקב"ה בתורת מתנה בנס.

השלימות של הברכה היא כשענו לך אמן

היו צדיקים גדולים ועד היום יש צדיקים גדולים שמקפידים לא לאכול ולא לשתות כלום, עד שמישהו שומע את הברכה ועונה "אמן", כי השלימות של הברכה זה על עדים שאומרים אמן. השלימות של הברכה, מתי שבירכת ברכה, השלימות של הברכה - מתי שמישהו עונה אמן.

וככה מסופר על רבי חיים מוולוז'ין, שהיה קדוש עליון, רבי חיים מוולוז'ין הקים את כל עולם הישיבות. כל עולם הישיבות, מי הגה את הרעיון של ישיבה, שהתלמידים הולכים, יושבים, לומדים, אוכלים, ישנים, מי הגה את הרעיון הזה? רב חיים מוולוז'ין, הוא הגה את הרעיון של הישיבות.

ומסופר עליו שהוא הלך לרב שלו, "הגאון מוילנה", שהיה קודש קודשים, ואמר לגאון מוילנה אני רוצה לפתוח ישיבה, הגאון מוילנה לא ענה לו. עוד פעם, לא ענה לו. לא ענה לו, לא ענה לו, גילגל אותו חודשים חודשים, עד שבסוף ענה לו ואמר לו, כן תפתח.

אז הוא שאל את הגאון מוילנה, רבי למה גילגלת אותי חודשים עד שאמרת לי לפתוח? אמר לו הגאון מוילנה, יש הרבה דברים שאדם מתלהב ואומר אני עושה ובאמת אין לו שורשים ובסוף הוא עושה את זה "למחצה לשליש ולרביע" וזה נופל. רציתי לראות הרבה חודשים שאתה כל כך רוצה לעשות את זה, ואז אחרי הרבה חודשים שאתה רוצה לעשות את זה, אמרתי לך כן. ועד היום תסתכלו, בלי עין הרע, עולם התורה, כמה ישיבות, כמה בתי מדרש, כמה ישיבות עם אלף אברכים, אלף תלמידים, חמשת אלפים תלמידים, כמה תלמידים. כל זה רב חיים מוולוז'ין בנה את כל עולם הישיבות, הוא בנה את זה.

והוא היה מקפיד שום ברכה לא תצא מהפה שלו אם מישהו לא עונה אמן, כי השלמות של הברכה אם עונים אמן, יש שם שלמות בברכה. אם לא עונים אמן, יש בעיה בשלמות של הברכה. והוא היה מקפיד רק אם מישהו עונה אמן או מברך ברכה. איזה לילה אחד הוא היה חולה, היה צמא, היה חייב לשתות ומסופר שבא איזה ילד שמע את הברכה ואומר זה היה אליהו הנביא בא לשמוע את הברכה, לענות אמן, בשביל שתהיה לו שלמות בברכה שהוא בירך.

רבי חנינא בן דוסא היה אחד התנאים הגדולים והקדושים בעם ישראל עד שהייתה יוצאת בת קול ואומרת כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני וחנינא בני דיו בקב חרובים. רבי חנינא היה חי בעניות ובפשטות אוכל קב חרובים לשבוע ושונה מים וכולו היה טוב לעם ישראל. הגמרא מספרת (תענית כה). על רבי חנינא בן דוסא ששבת אחת חזר מבית הכנסת וראה את בתו בוכה, שאל אותה מדוע היא בוכה וענתה לו שהדליקה נרות שבת ובמקום לשים שמן שמה חומץ והיא מצטערת על זה שלא תזכה להדליק נרות שבת.

נרות שבת זה הדבר הגדול וכמו שהמדרש אומר (ילקו"ש בהעלותך ח, תשיט) אם שמרתם נרות של שבת אני מראה לכם נרות של ציון מי שזוכה להדליק נרות של שבת זוכה לדבר עצום שהקב"ה יאיר לו את האור של ציון, את האור של ירושלים. אישה כיבתה את אורו של עולם כשאכלה מעץ הדעת, היא מדליקה את אורו של עולם בנרות שבת. נרות שבת זה זכות גדולה ביותר לאישה ולילדים שלה בכל הדברים.

אמר רבי חנינא בן דוסא לבתו, אל תצטערי מי שאמר לשמן וידלוק הוא יאמר לחומץ וידלוק הקב"ה נתן כוח בשמן שידלק והוא גם יתן כוח לחומץ לדלוק והם ידלקו כמו שמן. הגמרא מספרת שהנרות עם החומץ דלקו עד מוצאי שבת, ומוסיפה ולא בכדי שעם אותן נרות עשו את ההבדלה בברכת מאורי האש. צריך להבין למה הגמרא מציינת לנו את זה שעשו הבדלה עם אותו נר?

והגמרא ממשיכה שם ומספרת עוד סיפור על בתו של רבי חנינא בן דוסא, בכל שבת בעיר של רבי חנינא בן דוסא כל האנשים היו אופים לחם לשבת. לאפות לחם לשבת זו זכות גדולה לאשה וידוע שבברכת המוציא על הלחם צריך לאחוז את הלחם בעשר אצבעות כנגד עשר מצוות שעושים מהרנע שזורעים את החיטה ועד לרנע שמברכים המוציא וזה מוריד שפע וברכה גדולה לאדם, לכן כל שבת טוב שיהיה בבית ריח של לחם שאופים לכבוד שבת. בתו של רבי חנינא התביישה שכל העיר מכינים לחם לשבת ואצלם לא מכינים והייתה מדליקה סתם את התנור שיצא עשן מהתנור, כדי שהש"כנים יחשבו שגם הם אופים לחם כמו כולם.

באחד הימים השכנה שלה התווכחה איתה וצעקה לה את סתם מדליקה את התנור שלך בעצים, אין לך בכלל לחם שם, ביישה אותה וביזתה אותה. הבת של רבי חנינא בן דוסא אמרה לה שתיכנס לבית ותראה שיש לחם בתנור. הגמרא אומרת שבאמת לא היה לחם בתנור, אבל נכנסה אותה שכנה ונעשה נס גדול שנהיה לחם בתנור. אם כך גם אצל רבי חנינא בן דוסא, כמו אצל בני ישראל, כמו אצל מרדכי ואסתר ושאר הצדיקים בכל הדורות רואים ניסים גדולים מעל הטבע, האם זה מראה על הגדולה שלהם וזו זכות או לא? האם כדעת רב יוסף שזה מראה על גדולה וזה טוב או כדעת אב"י שזה לא טוב?

אז אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, ידוע שעל מעשה ניסים לא מברכים, אם נעשה לאדם נס אסור לו להנות ממנו ולברך עליו. הגמרא מחדדת ואומרת שהנרות דלקו אצל בתו של רבי חנינא בן דוסא עד מוצאי שבת ועליהן ברכו מאורי האש, אז איך פה ברכו עליו מאורי האש, הרי אסור לברך על מעשה ניסים?

אלא ידוע שהטבע והנס זה אחד, אם אדם מסתכל על החיים שהכל הקב"ה ברא, את השמש, את הירח והכוכבים. מי שמסתכל שהנס והטבע הכל זה מאלוקים והם אחד, מותר לו להנות מניסים. אבל אדם שיש לו בראש הפרדה שטבע זה טבע ונס זה נס, לאדם כזה אסור להנות מניסים. אדם שהאמונה שלו בקב"ה כ"כ חזקה שהוא הטבע והוא הנס, הוא עושה את הכל וברא את הכל, אם יש טבע סימן שזה רצון השם ויותר טוב טבע, אם יש נס סימן שזה רצון השם וככה צריך להיות. אדם שרואה את הכל את הטבע והנס אחד, מותר לו והוא יכול להנות מניסים.